

и да съдържат драматични елементи, последните сж преплетени в сенките на една силно напоена с вестникарски тон картина на партизанско озверяване и произволи на административната власт в провинцията („Кочо Кюскията“). Онова, обаче, което придава художествен интерес и значение на всички тези разкази или на повечето от тях, е тжнката наблюдателност на автора, който ни е дал в тях цяла галерия живо очертани образи и типове, характерни за оная обществена среда (селската и еснафската в провинциалния град), която той така дълбоко познава и която рисува с такава искреност и топлиота.

С рязка художествена пжлнота сж очертани образите на Тошо („Тошо“), Мравункйо („Кочо Кюскията“), дядо Колио („Съ тебеширъ и вжгленъ“), бае Митаръ („Бае Митаръ пророкътъ“), а сжщо и образа (психологичен) на бжбрицата кака Цана в хумореската „Една досадна визита“, която в сжщност е духовит монолог. Някои от тези разкази сж образец на тенденциозна белетристика в духа на Любен Каравеловите повести и разкази. Особено страда в това отношение големия разказ „Съ тебеширъ и вжгленъ“, а разказа „Бае Митаръ пророкътъ“ сждържа огромен баласт от подробности, които, наистина, сполучливо възсжздават една изживяна вече, макар и довчерашна, епоха, но които силно пречат на общото художествено впечатление от разказа и се четат с досада.

От друг род сж леките или по-сериозни хуморески, някои от които сж същински шаржове („Меракътъ на чичо Денчо“, „Неразбория“ и „Шаренъ свѣтъ“), а други сждържат остри сатирически елементи („Разкумилъ кума си“). Хумореската (на чужди мотив) „И такива ги има“ е по-художествена и напомня отчасти някои от приказките на Андерсена.

*

Ще разгледаме сега един от най-хубавите разкази на Мих. Георгиев и после ще обобщим впечатленията си от всички негови работи, поместени в двата тома.

„Рада“ е трогателна идилгия из бжлгарския селския бит. Има нещо епично в спокойния и благодушен тон, с който автора ни рисува щастливата и работлива челяд в патриархалната за друга на дядо Дичо. Ниви, ливади и лозя, еджр и дребен добитжк, пжлен двор кошари с пчели и безброй гжски, пуйки, юрдечки и кокошки — всичко е наспорил Бог у дядо Дичови. „А пжк що челяд е Господ наспорил? Махни, брате, махни! четиридесет и осем души глави у кжщи. Тридесет мжжки и осемнадесет женски. Дванадесет снахи приведени, десет моми изведени из кжщи; седем души солдати, да послугуват и на цар-